ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 94020637

Ιούλιος 2015
Αρ. Τεύχους 5

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

http://granazi.org

Ελλάδα-Κύπρος-Ευρώπη

ΟΧΙ

Αγώνες Ταξικοί μέχρι τη νίκη

Δ

διεθνισμός (ο) [diethnismós]

Σύμφωνα με τη wikipedia “προλεταριακός διεθνισμός είναι μία μαρξιστική αντίληψη περί των κοινωνικών τάξεων βασιζόμενη στη θεώρηση πως ο καπιταλισμός είναι ένα παγκόσμιο σύστημα και, κατά συνέπεια, η εργατική τάξη πρέπει να δράσει σε παγκόσμιο συντονισμό αν θέλει να τον νικήσει. Οι εργάτες πρέπει να παλέψουν αλληλέγγυα με τους συντρόφους τους στις άλλες χώρες, στη βάση των κοινών ταξικών συμφερόντων...”. Ας δούμε όμως πως ορίζουν τον προλεταριακό διεθνισμό, δύο από τους πρωτοπόρους του, από αυτούς που μαζί με εκατομμύρια εργάτες σε όλο τον κόσμο πάλεψαν για να τον εφαρμόσουν στην πράξη.

Ο Μαρξ έγραφε στο καταστατικό της πρώτης Διεθνούς το 1864 πως “... όλες οι προσπάθειες που τείνουν προς το μεγάλο αυτό σκοπό, της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης, απέτυχαν ως τώρα από έλλειψη αλληλεγγύης ανάμεσα στους διάφορους εργατικούς κλάδους κάθε χώρας και από την απουσία ενός αδελφικού δεσμού, ανάμεσα στους εργάτες των διαφόρων χωρών··· η χειραφέτηση της εργατικής τάξης δεν είναι ούτε τοπικό, ούτε εθνικό, αλλά κοινωνικό καθήκον που αγκαλιάζει όλες τις χώρες στις οποίες υπάρχει η σύγχρονη κοινωνία και που η λύση του εξαρτάται από την πραχτική και θεωρητική συνεργασία των πιο προηγμένων χωρών...».

Πιάνοντας το κόκκινο νήμα της επανάστασης και του διεθνισμού ο Λένιν έγραφε: «... την ένωση των εργατών όλων των χωρών την επιβάλλει η ανάγκη, την επιβάλει το γεγονός ότι η τάξη των καπιταλιστών που καταπιέζει τους εργάτες δεν περιορίζει την κυριαρχία της σε μια μόνη χώρα (...). Η κυριαρχία του κεφαλαίου είναι διεθνής. Να γιατί και η πάλη των εργατών όλων των χωρών για την απελευθέρωσή τους σημειώνει επιτυχία μόνο όταν είναι κοινή πάλη των εργατών ενάντια στο διεθνές κεφάλαιο».

Εμείς θέλουμε να επισημάνουμε μόνο πως ο διεθνισμός προϋποθέτει την αντικαπιταλιστική ανατροπή, προϋποθέτει τη ρήξη «στην ίδια μας τη χώρα». Αυτή είναι που προκαλεί φαινόμενα ντόμινο και κύματα αλληλεγγύης απο τις εργατικές τάξεις των άλλων χωρών. Αυτή είναι και η βασική διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον εργατικό διεθνισμό και στον κοσμοπολιτισμό

της Μαρίας Μαρσέλου

Μεταρρυθμίσεις χωρίς αλλαγές...σχολεία χωρίς δασκάλους

Το καλοκαίρι ξεκίνησε για τα καλά και όλοι οι ενδιαφερόμενοι – παιδιά, γονείς, καθηγητές – θα θέλανε να αφήσουν πίσω τους ό, τι αφορά στο θέμα «σχολείο – καθηγητές - μαθήματα». Όμως η κινητικότητα στον τομέα της εκπαίδευσης είναι έντονη και συνεχίζεται μέσα στο καλοκαίρι, αφού το Υπουργείο Παιδείας βιάζεται να περάσει νόμους και τροπολογίες.

Τα βασικά θέματα που απασχολούν το Υπουργείο είναι δύο:

- το σύστημα διορισμού των καθηγητών
- τα νέα ωρολόγια προγράμματα για το Γυμνάσιο και το Λύκειο που θα αλλάξουν και τον τρόπο εισδοχής στα πανεπιστήμια

Νέο σύστημα διορισμού

Η πρόταση του Υπουργείου Παιδείας αφορά την κατάργηση του καταλόγου διοριστέων. Πρόκειται για μια πρόταση που γίνεται απόπειρα εδώ και πολλά χρόνια να καθιερωθεί και στην Κύπρο, όπως συνέβη και στην Ελλάδα με την κατάργηση της επετηρίδας και την εισαγωγή των εξετάσεων του ΑΣΕΠ.

<u>Όχι πίνακας διοριστέων αλλά πίνακας διορισίμων</u>

Το βασικό επιχείρημα για την κατάργηση των καταλόγων είναι ότι η πρόσληψη καθηγητών στη βάση του χρόνου αναμονής και μόνο, δεν επιτρέπει την εισαγωγή των "καλύτερων" υποψηφίων, δεδομένου ότι με τους ισχύοντες ρυθμούς προσλήψεων, πολλοί εκπαιδευτικοί χάνουν την επαφή τους με την αντικείμενό τους, καθώς μπορεί να εργάζονται σε τομείς άσχετους. Η διόγκωση της λίστας οφείλεται στην άρνηση μονιμοποίησης των νέων καθηγητών, στη μη κάλυψη των κενών και στην αύξηση των μαθητών σε κάθε τάξη. Η απάντηση του Υπουργείου όμως, είναι να απαξιώσει τους υποψήφιους εκπαιδευτικούς, που λίγα χρόνια πριν βίωναν τις προηγούμενες μεταρρυθμίσεις στα θρανία.

Συγκεκριμένα, αυτό που θα συμβεί είναι να καταργηθεί ο υφιστάμενος κατάλογος διοριστέων και να αντικατασταθεί από τον κατάλογο διορισίμων! Σε αυτόν θα εντάσσονται όσοι έχουν πετύχει στις εξετάσεις, οι οποίες θα διεξάγονται κάθε δύο χρόνια. Η ισχύς του καταλόγου θα είναι εξαετής και, προφανώς, μετά το πέρας των ετών αυτών οι υποψήφιοι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να ξαναδώσουν εξετάσεις.

Με απλά λόγια, αντί να διορίζεσαι, θα δίνεις εξετάσεις περιμένοντας το διορισμό σου! Ειδικά σε περίοδο παγώματος των προσλήψεων και αβυσσαλέας προσπάθειας μείωσης του δημόσιου τομέα, μόνο ως εμπαιγμό μπορούμε να εκλάβουμε ένα τέτοιο νομοσχέδιο.

<u>Δεν φτάνει μόνο το πτυχίο!</u>

Γίνεται ξεκάθαρο ότι τέτοιου είδους εξετάσεις απαξιώνουν πλήρως τις πανεπιστημιακές σπουδές. Η απόκτηση πτυχίου που φυσικά δεν είναι εύκολη υπόθεση και απαιτεί τουλάχιστον 4 χρόνια εξετάσεων δεν αποτελεί πλέον αποκλειστική προϋπόθεση επαγγελματικής αποκατάστασης. Οι πτυχιούχοι καλούνται να ξαναπεράσουν την ψυχοφθόρα διαδικασία αξιολόγησης με απροσδιόριστο εύρος ύλης, χωρίς να μπορει φυσικά κανείς να εξηγήσει γιατί αυτή η διαδικασία σε κάνει καλύτερο δάσκαλο.

<u>«Ενήλικη» Παραπαιδεία</u>

Η καθιέρωση εξετάσεων θα δώσει τη δυνατότητα σε φροντιστήρια παντός είδους να ξεκινήσουν προγράμματα προετοιμασίας των υποψηφίων, με το αζημίωτο φυσικά. Όπως είχε γίνει και με τις κυβερνητικές εξετάσεις, έτσι και τώρα, θα θεωρείται απαραίτητο «προσόν» η παρακολούθηση μαθημάτων προκειμένου να πετύχει κάποιος στις εξετάσεις αφού ο ανταγωνισμός θα είναι μεγάλος. Τι κι αν θα ξαναδώσει μετά από λίγο καιρό; Σε δουλειά να βρισκόμαστε.

<u>Ταξικοί φραγμοί</u>

Σε σε μια περίοδο που η κρίση ολοένα και βαθαίνει, ο κόσμος της εργασίας χτυπιέται πολλαπλά. Οι μισθολογικές απολαβές των εργαζόμενων μειώνονται, οι όροι εργασίας χειροτερεύουν, ενώ ακόμη και η ίδια η δυνατότητα διεκδίκησης μιας θέσης εργασίας, περιορίζεται δυσανάλογα για τους οικονομικά ασθενέστερους. Στην περίπτωση της λίστας διορισίμων, αυτοί που ξεκίνησαν από δυσκολότερη οικονομική αφετηρία για να σπουδάσουν και εν τέλει τα κατάφεραν, βρίσκονται ξανά μπροστά στη τραγική αλήθεια: Αν έχεις λεφτά, θα έχεις (μάλλον) και δουλειά. Ή τουλάχιστον μεγαλύτερη δυνατότητα να βρεις μία. Ακόμα και αν κάποιος θεωρήσει ότι δε χρειάζεται το φροντιστήριο, κάποιος χωρίς οικονομική στήριξη, συχνά με οικογένεια, δε μπορεί να αφιερώσει τον απαραίτητο χρόνο για να προετοιμαστεί για τέτοιου τύπου εξετάσεις.

Νέα ωρολόγια προγράμματα

Μέσα σε αυτόν τον αναβρασμό, ο Σεπτέμβρης θα ξεκινήσει με την εφαρμογή των νέων ωρολογίων προγραμμάτων τόσο στο Γυμνάσιο όσο και στο Λύκειο. Οι μεγάλες αλλαγές αφορούν το Λύκειο αφού καταργείται η δυνατότητα επιλογής μαθημάτων και αντικαθίσταται από τους γνωστούς σε όλους μας κλάδους. Οι κλάδοι θα είναι έξι, με δύο ή τρία υποχρεωτικά μαθήματα και με ένα ή δύο επιλεγόμενα, σχετικά πάντα με τον κλάδο επιλογής.

Όποιος έχει εργαστεί ως εκπαιδευτικός σίγουρα θα είχε παρατηρήσει ότι το προηγούμενο σύστημα όντως ήταν προβληματικό αφού έδινε τη δυνατότητα επιλογής μαθημάτων άσχετων με την κατεύθυνση που είχε επιλέξει ο μαθητής. Οι μαθητές, δηλαδή, επέλεγαν μαθήματα με καθαρά βαθμοθηρικό χαρακτήρα, μαθήματα τα οποία κρίνονταν ως “εύκολα”, όχι γιατί το συγκεκριμένο γνωστικό αντικείμενο είναι εύκολο, αλλά γιατί ο τρόπος διδασκαλίας του στο κυπριακό Λύκειο ήταν τέτοιος.

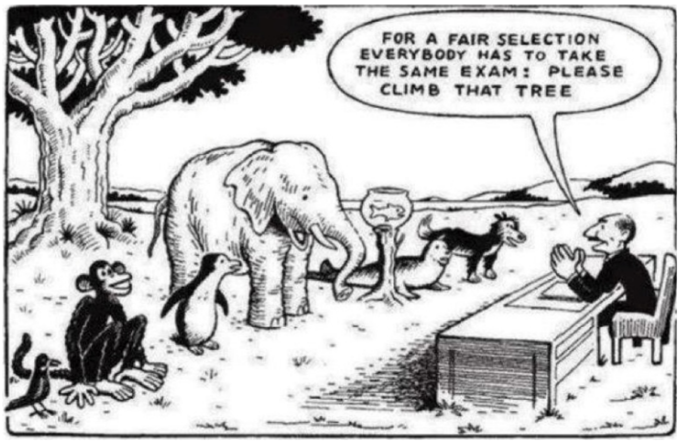
<u>Μετασχηματισμός Λυκείου</u>

Ωστόσο, οι επερχόμενες αλλαγές δημιουργούν εξίσου σοβαρά προβλήματα για τη λυκειακή εκπαίδευση. Οι μαθητές που τελείωσαν φέτος το Γυμνάσιο κλήθηκαν ήδη να επιλέξουν μαθήματα για το Λύκειο. Με αυτόν τον τρόπο, ολόκληρη η λυκειακή εκπαίδευση, μετασχηματίζεται σε χώρο εξειδίκευσης και προετοιμασίας με βασικό και κύριο στόχο την εισδοχή στο Πανεπιστήμιο, απαξιώνοντας έτσι κάθε έννοια ευρείας μόρφωσης και καλλιέργειας των μαθητών.

Και ενώ οι εξαγγελίες για το περιορισμό της παραπαιδείας παραμένουν, το πρόβλημα όχι μόνο μένει στο απυρόβλητο αλλά εντείνεται, αφού η μεταμόρφωση ολόκληρου του λυκειακού κύκλου σε εξεταστικό κέντρο και χώρο προετοιμασίας για το Πανεπιστήμιο, θα ωθήσει ακόμα περισσότερους μαθητές και μάλιστα νωρίτερα, στα φροντιστήρια. Όσους μπορούν βέβαια, οι υπόλοιποι...

<u>Η θρησκεία πάνω από όλα</u>

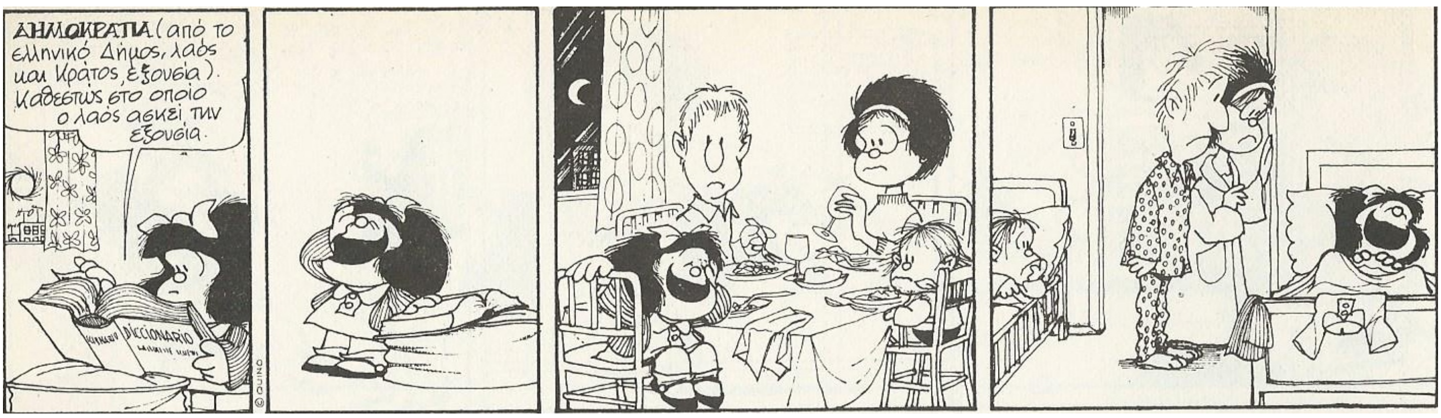
Τα νέα αναλυτικά προγράμματα χρήζουν μεγαλύτερης ανάλυσης που δεν μπορεί να γίνει εδώ. Αυτό, όμως, που

δεν πρέπει να μείνει ασχολίαστο είναι πως, παρά τις προσθαφαιρέσεις διδακτικών ωρών σε όλα τα μαθήματα, το μοναδικό μάθημα που μένει ανέγγιχτο είναι τα θρησκευτικά, τα οποία προσφέρονται σε ποσοστό 5.9% σε σχέση με το 4% της υπόλοιπης Ευρώπης. Το τρομερό επιχείρημα της επιτροπής αναδόμησης και αναδιαμόρφωσης του ωρολογίου προγράμματος είναι ότι το μάθημα συνάπτεται και με το ζητούμενο της διατήρησης της ιστορικής ταυτότητας, με την ιδιαιτερότητα της ημικατεχόμενης πατρίδας μας και συγχρόνως εμπλουτίζεται με στοιχεία από τη θρησκευτικο – πολιτιστική κληρονομιά καθώς και με θέματα διαθρησκευτικότητας και διαπολιτισμικότητας!.

Η χρησιμοποίηση της θρησκευτικής κατήχησης για την εδραίωση εθνικιστικών και σωβινιστικών τάσεων στους μαθητές, είναι γνωστή ιστορία και δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο. Η απόπειρα όμως να βαφτιστεί, την ίδια στιγμή, εργαλείο και μέθοδος διαπολιτισμικής εκπαίδευσης, διεκδικεί σίγουρα βραβείο πρωτοτυπίας ενώ δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τη σημασία που αποδίδει το Υπουργείο στα θέματα αντιρατσισμού, συμμετοχικότητας και εξάλειψης των διακρίσεων.

Απέναντι στην περαιτέρω υποβάθμιση του εκπαιδευτικού έργου και της διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, χρειάζεται να αντιταχθεί ο αγώνας για πραγματική δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, με αιτήματα την άμεση πρόσληψη/μονιμοποίηση των εκπαιδευτικών και την ουσιαστική κάλυψη των παιδαγωγικών αναγκών των μαθητών.

της L. Gear

Ε.Ε, η παράγκα των λαών

#thisisacoup
Τίποτα δε θα μπορούσε να έχει αναδείξει καλύτερα τη φύση της Ευρωπαϊκής Ενωσης από τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων: Την επιβολή του γερμανικού καπιταλισμού, μέσω και των δορυφόρων του, και την εχθρικότητα των υπόλοιπων κυβερνήσεων που έχουν επιβάλει μνημόνια. Το τρίτο ελληνικό μνημόνιο πέρασε για να περάσει, για να φανεί ότι μπορεί να περάσει. Η μόνη πραγματικη αλληλεγγύη προς τον ελληνικό λαό φάνηκε από τους λαούς των άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

Πάση θυσία στο ευρώ
Ένα από τα πράγματα που φάνηκε είναι οτι η ελληνική διαπραγματευτική ομάδα ήταν αποφασισμένη να διατηρήσει τη χώρα στο ευρώ ανεξάρτητα από τα ανταλλάγματα που θα της ζητούσαν και το κόστος για εναν λαό που κρατιέται με την ψυχή στο στόμα. Αυτό το γεγονός εκμεταλλεύτηκε ο μηχανισμός της Ε.Ε. Με τη βοήθεια Γαλλίας και ΗΠΑ, η ελληνική ομάδα ξεκίνησε με μια πρόταση σχεδόν ίδια με αυτήν που απέρριψαν οι ψηφοφοροι στις 05/07 καθησυχάζοντας τους ευρωπαίους “Εταίρους”. Χωρίς προετοιμασία για εναλλακτικές επιλογές, όπως η διαγραφή του χρέους, η κρατικοποίηση τραπεζών, η κοινωνικοποίηση στρατηγικών τομέων της οικονομίας και η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, δεν υπήρχε καμία διαπραγματευτική ισχύς. Χωρίς επιλογές δεν έχεις ισχύ. Υπάρχουν πολλές χώρες στην Ε.Ε. που αντιλαμβάνονται ακριβώς αυτό το πράγμα. Με αποτελεσμα, η συζήτηση για Grexit να ξεκινήσει από τη λάθος πλευρά και για λάθος λόγους. Ακόμα και οι κάποιοι “φίλοι” που εμφανίστηκαν από αντίδραση στη γερμανική ηγεμονία και προστατεύοντας τα συμφέροντα των δικών τους καπιταλιστών ήταν πολύ λίγοι.

Η Ε.Ε. θωρακίζεται
Εκτός από τα χρέη των ευρωπαϊκών τραπεζών, ο ευρωπαϊκός νότος υποδέχεται -όχι πάντα φιλικά- χιλιάδες πρόσφυγες, για τον ξεριζωμό των οποίων δεν είναι άμοιρη ευθυνών η Ευρωπαϊκή Ένωση. Παρ’ όλ’ αυτά, οι ίδιες χώρες που προπαγανδίζουν για τους “τεμπέληδες Έλληνες” και τους κατηγορούν για εκβιασμό οχυρώνονται πίσω από συμφωνίες που επιβάλλουν στις χώρες του Νότου να αναλάβουν, ως χώρες εισόδου, τη φροντίδα των προσφύγων ανεξάρτητα από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Η Ουγγαρία, ακολουθώντας το απάνθρωπο παράδειγμα της Ελλάδας, χτίζει τείχος για να μην περνάνε οι πρόσφυγες από τη Σερβία σε αυτήν. Αρκετές χώρες, όπως η Δανία, συζητούν τον περιορισμό των κοινωνικών παροχών για τους μη Δανούς που εργάζονται στη χώρα τους. Η Βρετανία συζητά ενα Brexit από την Ε.Ε. και μεχρι τότε τον περιορισμό της εισροής των μεταναστων απο τις άλλες χώρες της Ε.Ε.

Γεωπολιτικό
Παράλληλα, η Τουρκία προσπαθεί να εμφανιστεί σε υπερασπιστή του ΝΑΤΟ εναντίον του ISIS, προωθώντας τα συμφέροντά της στην ευρύτερη περιοχή. Από τη μια υιοθετεί το χαρακτηρισμό του ISIS ως τρομοκρατικής οργάνωσης, αλλά από την άλλη τους αξιοποιεί για τη συντριβή των Κούρδων της Συρίας, οι ένοπλες ομάδες των οποίων αποτελούν τη βασική δύναμη εναντίον του ISIS. Επίσης, σύμφωνα με πολλούς αναλυτές, οι ΗΠΑ θεωρούν αδύναμη τη Γερμανία ως ηγέτιδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς αυτό να σημαίνει αυταπατες φιλίας. Ξερουμε καλά ότι πραξικοπήματα και νεοφιλελευθερισμός δεν είναι αντθετα πράγματα. Στην Ουκρανία, ένας απόλυτα διεφθαρμένος μεν αλλά εκλεγμένος ηγέτης εκδιώχθηκε από ένα κίνημα, που έτυχε εκμετάλλευσης και διαστροφής για να φέρει στην εξουσία εξίσου διεφθαρμένους αλλά και νεοναζί μετατρέποντας τον ουκρανικό στρατό σε Τάγματα Ασφαλείας. Όπως είπαμε, #thisisacoup. Παράλληλα, υπάρχει η άποψη ότι αυτή η στάση είναι η αρχή του τέλους για την Ε.Ε. Τι τέλος, όμως, και τι θα εμφανιστεί μετά;

> Μια Ευρώπη, πραγματικό “σπίτι των Λαών”, μπορεί να χτιστεί μόνο με τις αρχές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς πάνω στα ερείπια της Ε.Ε.

Η Ευρώπη μετατρέπεται σε παράγκα των λαών που θα τους κρατάει ο φόβος για τους πρόσφυγες, τους ισλαμιστές και την “άτακτη” χρεωκοπία. Ο νέος ευρωπαϊσμός που προτείνεται δεν φτιασιδώνεται ούτε για τα προσχήματα με “δημοκρατικές ιδέες”. Η δημοκρατία “εκπαραθυρώνεται με καμάρι”.

Η δική μας θέση ποια είναι;
Ποια είναι η αριστερή απάντηση; Η απάντηση πρέπει να απορρέει από τις αρχες του διεθνισμού. Μια Ευρώπη, πραγματικό “σπίτι των λαών”, μπορεί να χτιστεί μόνο με τις αρχές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς πάνω στα ερείπια της Ε.Ε. Το ιστορικό ρεύμα του ευρωκομμουνισμού εχει εκφυλιστεί σε μια άνευ όρων ευρωλατρεία. Τελευταία του πράξη υπήρξε η παράδοση του ελληνικού λαού στο ελληνικό και στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο μετά τη συνθηκολόγηση της ελληνικής διαπραγματευτικής ομάδας. Η Αριστερά δεν είναι ούτε υπέρ ούτε κατά της Ευρώπης έτσι γενικώς και αορίστως. Όπως σε οποιοδήποτε άλλο κοινωνικό-πολιτικό-γεωγραφικό χώρο, υποχρέωση κάθε αριστερής συλλογικότητας (οφείλει να) είναι η υπεράσπιση και προώθηση των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας και η κοινωνική απελευθέρωση. Η Ευρώπη δε μεταρρυθμίζεται μέσα σε κλειστές αίθουσες και μετά από πολύωρες διαπραγματεύσεις. Ξαναχτίζεται από τα θεμέλια με τον αγώνα των λαών ενάντια σε κάθε μορφής ιμπεριαλιστικό και αντιεργατικό σχηματισμό.

Το Γρανάζι παρακολουθεί με αγωνία τις εξελίξεις στην ελληνική κοινωνία. Μια κοινωνία "καζάνι που βράζει" μετά τον στυγνό εκβιασμό της τρόικας και τη συνθηκολόγηση της ελληνικής κυβέρνησης. Η τελική έκβαση του ταξικού πολέμου που μαίνεται στην Ελλάδα είναι απρόβλεπτη. Εμείς,όμως, στεκόμαστε πλάι στον λαό που παλεύει για τη ζωή του γιατί είμαστε κομμάτι του και ο αγώνας του είναι και δικός μας αγώνας, όπως απέδειξαν όλες οι συγκεντρώσεις αλληλεγγύης ανά την Ευρώπη.
Αναδημοσιεύουμε στις σελίδες μας δύο κείμενα συντρόφων για την επόμενη μέρα της ελληνικής αριστεράς που θεωρούμε ότι σύμβάλλουν στη συζήτηση για την πορεία της αριστεράς και του εργατικού κινήματος στην ευρώπη και σε όλο το κόσμο.

Συντακτική Ομάδα

ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΣ 1919- ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ 2015

του ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

"Εγίναμεν η χλεύη των ηττημένων", είχε πει ο Γ. Παπανδρέου το 1965, τη χρονιά του ανακτορικού πραξικοπήματος, της αποστασίας και των Ιουλιανών. Κάπως έτσι πρέπει να αισθάνονται, τούτες τις πικρές ώρες, όχι μόνο τα μέλη και οι οπαδοί του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ολόκληρη η Ελλάδα του "ΟΧΙ", που άντεξε στο καμίνι μιας άνευ προηγουμένου τρομοκρατίας, πέτυχε μια μεγάλη νίκη στις 5 Ιουλίου, για να εισπράξει την πιο εξευτελιστική συνθηκολόγηση από εκείνους που καλούνταν να διαχειριστούν την εντολή της.

Το είπαν στις 20 Φεβρουαρίου, το επαναλαμβάνουν, χωρίς περίσκεψη, χωρίς αιδώ, την αποφράδα 13η Ιουλίου: Υποχωρήσαμε, αλλά έτσι ματαιώσαμε το σενάριο της αριστερής παρένθεσης. Έχουν δίκιο κατά το ήμισυ. Ματαίωσαν το "αριστερή", ματώνοντας την καρδιά όλων των αριστερών αγωνιστών. Όσο για την "παρένθεση", απλώς την τράβηξαν λίγο πιο δεξιά, μέχρι να μπει το "τελεία, παράγραφος".

Κι αυτό, μάλλον δεν θα αργήσει. Σε κάθε περίπτωση, ένα είναι το βέβαιο: στις επόμενες εκλογές, εφόσον ψηφιστεί από τη Βουλή η άθλια συμφωνία, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα κατέβει με σημαία έστω το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Το πρόγραμμά του θα είναι το Μνημόνιο που υπέγραψε στις Βρυξέλλες, με τις βούλες του Γιούνκερ, του Ντάιζελμπλουμ και του Τουσκ.

Τούτο το Τρίτο Μνημόνιο αποτελεί τη (μέχρι στιγμής) κορύφωση της ελληνικής τραγωδίας, που άρχισε στο Καστελόριζο, το 2010. Δεν είναι μόνο ότι ξεπερνάει, στο μέγεθος και στο βάθος της αφαίμαξης, τα δύο προηγούμενα. Αφαιρεί με σαδιστική μεθοδικότητα κάθε φύλλο συκής της κυβέρνησης, επιβάλλοντάς της τα πιο σκληρά μέτρα ακριβώς εκεί που εκείνη θα ήθελε να χαράξει κάποιες στοιχειώδεις "κόκκινες γραμμές": ομαδικές απολύσεις, (αντι)συνδικαλιστικός νόμος, μη επαναφορά συλλογικών συμβάσεων, ουσιαστική κατάργηση επικουρικών συντάξεων, "ημιαυτόματοι" (sic) ακρωτηριασμοί δημοσίων δαπανών, σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις. Και το "Μνημόνιο" και η επιτήρηση της τρόικα, γραμμένα φαρδιά- πλατειά, κατ' επανάληψη, για να εμπεδώνονται. Και για να γίνει ο εξευτελισμός της αποικίας χρέους τέλειος, νάσου και το διαβόητο fund που θα αναλάβει τη ρευστοποίηση της δημόσιας περιουσίας για την αποπληρωμή του χρέους. Ό,τι πήγε να κάνει ο Σαιξπηρικός Σάυλοκ στον άτυχο οφειλέτη του, το κάνει η συμμορία Μέρκελ, Σόιμπλε και CIA σε ένα ολόκληρο έθνος: Αν δεν έχεις λεφτά, θα σου πάρω μια λίβρα κρέας!

χάρτης: Οι συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στον ελληνικό λαό τη βδομάδα του δημοψηφίσματος

Ακόμη χειρότερα: Το νέο τουρμπο- Μνημόνιο θα υλοποιείται από μια "αριστερή" κυβέρνηση, με τη στήριξη των χθεσινών αντιπάλων και νυν συμμάχων της. Οι αγώνες των τελευταίων πέντε χρόνων, από τις πλατείες και τις απεργίες μέχρι το δημοψήφισμα, οδήγησαν στο πολιτικό λιντσάρισμα των παλιού πολιτικού κόσμου. Με τη συμφωνία- παράδοση των Βρυξελλών, μπήκε και ο ΣΥΡΙΖΑ στο ίδιο κάδρο. Μιλάμε πλέον για μια εκρηκτική κρίση πολιτικής έκφρασης των χτυπημένων από την κρίση εργατικών και μικροαστικών στρωμάτων. Αν δεν δοθεί γρήγορα μια καινούργια, ριζοσπαστική πολιτική έκφραση σ'αυτόν τον κόσμο, στην Ελλάδα του ΟΧΙ, υπάρχει ο πολύ πραγματικός κίνδυνος να διογκωθεί σε επικίνδυνο βαθμό η Χρυσή Αυγή ή κάποιο άλλο ακραία εθνικιστικό, αντιδραστικό ρεύμα.

Το φάντασμα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, που μέχρι χθες ήταν ρητορική υπερβολή, ίσως να μη βρίσκεται τόσο μακριά όσο θέλουμε να πιστεύουμε.

Όπως με τη συνθήκη των Βερσαλλιών, οι νικητές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου έσπειραν τον πόνο και την ταπείνωση στο γερμανικό έθνος, για να θερίσουν το μίσος και την άγρια αντεκδίκηση, έτσι και οι σημερινές, γερμανικές ελίτ εξευτελίζουν και εξανδραποδίζουν την Ελλάδα, για να εισπράξουν- ελπίζει κανείς, με άλλο τρόπο- την αγανάκτηση και την αποστροφή των λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Όχι μόνο οι αριστεροί, όχι μόνο όσοι ψήφισαν ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, αλλά μια ευρύτατη λαϊκή πλειοψηφία, ακόμη και πάρα πολλοί από αυτούς που σκέφτονται ότι "δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς, σ' αυτή τη φάση", έχουν πια πειστεί, όχι από θεωρητικολογίες, αλλά από την οδυνηρά αποκτημένη πείρα, για ένα πράγμα: ότι αυτοί δεν είναι εταίροι, είναι γκάνγκστερ, οικονομικοί δολοφόνοι και τρομοκράτες! Οτι η Ε.Ε. είναι η ένωση των διεθνών τοκογλύφων, η σύγχρονη φυλακή των λαών κι ότι πρέπει από αύριο κιόλας να αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε πολύ σοβαρά, επίμονα και μεθοδικά για τη μεγάλη απόδραση!

Ακριβώς ο εμμονικός ευρωπαϊσμός ήταν το καθοριστικό στοιχείο που χαντάκωσε το επιτελείο που περιστοίχιζε τον Α. Τσίπρα- πράγμα που δεν θα ήταν τόσο τραγικό, αν αυτό το χρεοκοπημένο, πολιτικά και στρατηγικά, επιτελείο δεν είχε πάρει στο λαιμό του ένα λαό ολόκληρο. Το 2015 αποτέλεσε για τους εμμονικούς ευρωπαϊστές του ΣΥΡΙΖΑ ό,τι ήταν το 1989 για τους οπαδούς του "υπαρκτού σοσιαλισμού": η στιγμή της αλήθειας, που διέλυσε βίαια το κοσμοείδωλό τους, αποκαλύπτοντας τη φρικιαστική πραγματικότητα της "υπαρκτής Ευρώπης". Αντί για μια θαρραλέα "επανίδρυση", ωστόσο, αυτοί οι άνθρωποι επέμειναν δογματικά στη φαντασίωσή τους, εξακολουθώντας να βλέπουν μόνο αυτό που ζούσε μόνο στη φαντασία τους κι όχι αυτό που υπήρχε μπροστά στη μύτη τους.

Όμως δεν είναι η ώρα να γλύφουμε τις πληγές μας και να βγάζουμε το άχτι μας. Είναι η ώρα να κάνουμε την οδύνη πείσμα, τα παθήματα μαθήματα, τις ματαιωμένες ελπίδες απόφαση μιας καινούργιας στράτευσης. Είμαστε πολλοί, μπορούμε να γίνουμε πολύ περισσότεροι. Ένα μεγάλο και ισχυρό ρεύμα αγωνιστών και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, που, προς τιμήν τους, δεν υπογράφουν τη συμφωνία- σφαγείο, κι έδωσαν το παρόν σε όλους τους μεγάλους αγώνες, από τις πλατείες μέχρι το δημοψήφισμα. Δεν είναι μόνο το ούτως ή άλλως ισχυρό και συγκροτημένο ρεύμα της Αριστερής Πλατφόρμας. Μπορεί κι ένας εξωτερικός παρατηρητής να διαπιστώσει ότι η αγανάκτηση για την ταπεινωτική παράδοση τείνει να αποκτήσει χαρακτηριστικά χιονοστιβάδας, από κάτω μέχρι πάνω, έτσι που τίποτα να μην είναι προδιαγεγραμμένο και όλα- ακόμη και τα φαινομενικά πιο απίθανα σενάρια- να είναι ενδεχόμενα το αμέσως προσεχές διάστημα.

Πέρα από τους πληγωμένους, αλλά ριζοσπαστικά ανήσυχους ανθρώπους του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ και πολλοί αγωνιστές μέσα και γύρω από το ΚΚΕ, που έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους σε όλες τις μάχες του προηγούμενου διαστήματος, με ουσιώδη συμβολή στην επεξεργασία ενός εναλλακτικού προγράμματος ανατροπής. Αλλά και ένας ολόκληρος κόσμος, πέρα από κομματικά καλούπια και περιχαρακώσεις. Ταξικές συνδικαλιστικές κινήσεις, αντιφασιστικές συσπειρώσεις, δημοτικά και περιφερειακά σχήματα, πρωτοβουλίες κοινωνικής αλληλεγγύης- ό,τι καλύτερο έβγαλε αυτή η πενταετία των σκληρών αγώνων και των πολύμορφων πρωτοβουλιών. Είναι οι επιτροπές αγώνα και στήριξης του ΟΧΙ, που πολλαπλασιάζονται πανελλαδικά, με την πρωτοποριακή συμμετοχή μιας νέας γενιάς που εισέβαλε ορμητικά στο προσκήνιο και ωρίμασε πολιτικά μέσα σε λίγες μέρες όσο θα ωρίμαζε σε κάμποσα χρόνια "ήσυχης" ζωής.

Ένας ολόκληρος κύκλος έκλεισε οριστικά τη Δευτέρα, 13 Ιουλίου. Τώρα είναι μια καινούργια μέρα, που μας καλεί σε μια καινούργια προσπάθεια. Ό,τι χάθηκε σε χρόνο, μπορεί να κερδηθεί σε γνώση και βούληση. Είναι στο χέρι μας, αρκεί να κινηθούμε γρήγορα και αποφασιστικά, για ένα ευρύ, μαχόμενο πολιτικό μέτωπο της λαϊκής επιβίωσης, της υπεράσπισης της δημοκρατίας και της εθνικής κυριαρχίας. Χωρίς μεγαλοστομίες και μικροηγεμονισμούς, αγκυλώσεις και ιδεολογισμούς, να δώσουμε έμπνευση, πρόγραμμα μάχης και προοπτική νίκης σ'αυτό το πλατύ, λαϊκό «Κίνημα της 5ης Ιουλίου» που συγκίνησε τον κόσμο όλο. Σ'αυτή την προσπάθεια δεν περισσεύει κανείς και πάνω σ' αυτήν θα κριθούμε όλοι.

ΓΡΑΝΑΖΙ
Ιούνιος 2015 Ειδική Κυκλοφορία
Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ
τιμή ενίσχυσης €0.50
Έκτακτη Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ
http://granazi.org
Ο αγωνιζόμενος ελληνικός λαος
μας δείχνει το δρόμο
ΟΧΙ
ΛΙΤΟΤΗΤΑ
ΑΝΕΡΓΙΑ
ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ
Αγώνες Ταξικοί
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΡΗΞΗ
με ΕΕ - ΕΚΤ - ΔΝΤ

Κάτι απροσδόκητα ζημίωσε, κάτι που δεν το καταλάβαμε καλά.
Όμως εμείς, αν θέλετε, είμαστε έτοιμοι ακόμα.

(Επίγνωση: Μανώλης Αναγνωστάκης)

Good Bye Tsipras!

του Ηλία Ιωακείμωγλου

> Τάχα ἡ θέλησή σου λίγη, τάχα ὁ πόνος σου μεγάλος;
> Ἄχ, ποὖσαι νιότη, ποὖδειχνες πῶς θὰ γινόμουν ἄλλος!
>
> Σκλάβοι πολιορκημένοι: ΚώσταΒάρναλη

Οι αναλύσεις της πλειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με τη φύση της Ευρωζώνης και πώς να την αλλάξουμε, αποδείχθηκαν εκτός τόπου και χρόνου, ανεδαφικές και ρομαντικές. Κακή εκτίμηση των δυνάμεων του αντιπάλου, ανόητη επιμονή στη στρατηγική της διαρκούς άμυνας, αυταπάτες για τη δύναμη της λογικής ως διαπραγματευτικό όπλο, σταδιακή και συνεχής υποχώρηση στις απαιτήσεις του αντιπάλου, ιστορική ήττα της Αριστεράς - όλα ανάγονται στη λανθασμένη στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ, στη λανθασμένη αντίληψη της πλειοψηφίας του για τη φύση της Ευρωζώνης.

Τι ακριβώς ηττήθηκε;

Πιο συγκεκριμένα, αυτό που ηττήθηκε ήταν η στρατηγική της προοδευτικής μεταρρύθμισης της νομισματικής ένωσης της Ευρώπης. Η ιδέα δηλαδή ότι το αντιδημοκρατικό τερατούργημα που είναι η Ευρωζώνη θα μπορούσε να αλλάξει, είτε με μοχλό την εκμετάλλευση των εσωτερικών της αντιθέσεων (αριστερή εκδοχή της στρατηγικής) είτε με όπλο τη λογική και τα επιχειρήματα (δεξιά εκδοχή). Βεβαίως, αυτή που τέθηκε σε δοκιμασία και ηττήθηκε, είναι η δεξιά εκδοχή της στρατηγικής της προοδευτικής μεταρρύθμισης της νομισματικής ένωσης, όπως αυτή εκφράζεται από την ηγετική ομάδα. Η ήττα επήλθε όταν η διαπραγμάτευση προσέγγισε το κατώφλι αντοχής της Ευρωζώνης, αλλά η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλησε να το ξεπεράσει για να προχωρήσει στην ανατροπή των κατεστημένων πολιτικών ισορροπιών: απλώς δεν είχε την επιθυμία, δεν ήταν στα σχέδιά της, δεν ήταν φτιαγμένη για κάτι τέτοιο. Και αυτό που απομένει ως κατακάθι είναι ένα πολιτικό πτώμα που πολλοί σύντροφοι θέλουν να διατηρήσουν στην κυβέρνηση σαν το νεκρό El Cid που δεμένος πάνω στο άλογο σκόρπισε τον τρόμο στους εχθρούς. Ξεχνούν ότι στην ταινία ο Cid είχε ηρωικό θάνατο...

Μας απομένει, λοιπόν, η ριζοσπαστική, αριστερή εκδοχή της στρατηγικής της εκ των έσω μεταρρύθμισης της Ευρωζώνης - ή μήπως όχι; Όπως γίνεται πάντοτε σε αυτές τις περιπτώσεις, όταν το κύριο ρεύμα μιας ιδέας, μιας στρατηγικής ή μιας πολιτικής ηττάται, μαζί της ηττώνται και όλες οι παραλλαγές της, ακόμη και αυτές που ασκούν αυστηρή κριτική στο κύριο ρεύμα. Ακριβώς όπως η κατάρρευση της ΕΣΣΔ πήρε μαζί της στον καιάδα της απαξίωσης όλες τις μορφές, ρεύματα, ιδέες που αναφέρονταν στον κομμουνισμό, όσο κριτικές και εάν ήταν προς το σοβιετικό μαρξισμό, έτσι και η ιστορική ήττα της στρατηγικής της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ για προοδευτική μεταρρύθμιση της Ευρωζώνης παίρνει μαζί της στα αζήτητα και κάθε άλλη εκδοχή της ίδιας στρατηγικής, όσο ριζοσπαστική και θεωρητικά θεμελιωμένη και εάν είναι αυτή.

Όταν η κυβέρνηση εγκατέλειψε την Αριστερά

Όταν η στρατηγική σου ηττάται κατά κράτος, αυτομάτως εκκινούν διαδικασίες διάρρηξης των σχέσεων εκπροσώπησης που διατηρούσε το κόμμα με τους ψηφοφόρους του, χαλαρώνουν οι δεσμοί που έδεναν σε ενιαία κοινωνική συμμαχία τάξεις και μερίδες τάξεων που αναγνώριζαν στη στρατηγική του κόμματος το συμφέρον τους, και στο όραμά του για το γενικό συμφέρον την προσωπική ή τη συλλογική τους μοίρα. Πράγματι, υπάρχουν έντονες ενδείξεις ότι η διάρρηξη των δεσμών του ΣΥΡΙΖΑ με τις κοινωνικές τάξεις, μερίδες τάξεων, κοινωνικές ομάδες που συγκροτήθηκαν σε πολιτικό σχηματισμό μάχης στην πορεία μέσα από την έρημο του μνημονίου, έχει ήδη αρχίσει και θα συνεχίζεται στο βαθμό που η κυβέρνηση θα εφαρμόζει το μνημόνιο 3.

Υπάρχει και χειρότερο: από τη στιγμή που η κυβέρνηση Τσίπρα ψήφισε το μνημόνιο 3, αποσύρεται από την Αριστερά. Προκειμένου να δούμε αν ισχύει αυτός ο ισχυρισμός, ας ξαναγυρίσουμε σε ορισμένα στοιχειώδη της θεωρητικής μας παράδοσης:

Πολλοί βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν το μνημόνιο 3, για να μη ρίξουν την «κυβέρνηση της Αριστεράς», παρόλο που διαφωνούν με το περιεχόμενο του μνημονίου 3. Διαφωνούν δηλαδή με το περιεχόμενο αλλά συμφωνούν με την εφαρμογή του από μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Δεν θέτουν καθόλου στον εαυτό τους την ερώτηση εάν παραμένει, άραγε, στην Αριστερά μια κυβέρνηση που εφαρμόζει μνημονιακή πολιτική. Στο κάτω-κάτω βλέπουν τους ίδιους συντρόφους στην κυβέρνηση, ανθρώπους που γνωρίζουν από τα νιάτα τους και για τους οποίους είναι απολύτως βέβαιοι πως θα είναι πάντοτε αριστεροί άνθρωποι, θα έχουν τις ίδιες καλές προθέσεις και το ίδιο άμεμπτο ήθος. Η πραγματικότητα, όμως, είναι πιο σύνθετη: Ένα πολιτικό κόμμα, μια πολιτική οργάνωση, δεν ορίζεται ως ένα σύνολο ατόμων, δεν είναι ούτε η ηγετική του ομάδα, δεν είναι ούτε το σύνολο των μελών του, ούτε καν η οργάνωση συν η εκλογική του βάση, ο «κόσμος» του, οι ψηφοφόροι του.

Ένα πολιτικό κόμμα, μια πολιτική οργάνωση, είναι μια διαδικασία σύγκλισης πρακτικών κοινωνικής και πολιτικής παρέμβασης, είναι το σύνολο και η ενότητα αυτών των πρακτικών, είναι η προσωποποιημένη τους ενότητα (που παίρνει τη μορφή του πολιτικού υποκειμένου). Η καρδιά και η φυσιογνωμία του κόμματος ορίζονται από τη στρατηγική του και την πολιτική του. Αυτή η ίδια η στρατηγική και η πολιτική του είναι η ταυτότητά του, το πρόσωπό του και η ύπαρξή του. Με αυτήν την έννοια (που παρεμπιπτόντως αποτελεί απλή εξειδίκευση της θέσης του δόλιου του Μαρξ ότι η κοινωνία δεν αποτελείται από άτομα αλλά από κοινωνικές σχέσεις) ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αυτή η στρατηγική που ηττήθηκε και δεν υπάρχει πια, και που θα πάρει το κόμμα μαζί της στον κόσμο του απόλυτου πολιτικού μηδενός - εάν δεν γίνει κάτι, και μάλιστα γρήγορα.

Αυτό λοιπόν που είχαν στα χέρια τους χθες στη Βουλή οι 110 και θεώρησαν ότι πρέπει να προστατευθεί από τον Σόιμπλε ψηφίζοντας «ναι», είναι ένα πολιτικό πτώμα, είναι μια νεκρή στρατηγική για την ειρηνική μεταρρύθμιση της Ευρωζώνης «από τα μέσα». Η ήττα που ήθελαν να αποτρέψουν με την ψήφο τους έχει ήδη συντελεστεί. Διότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς που εφαρμόζει τη στρατηγική και την πολιτική των εχθρών της οδηγείται αναγκαστικά σε αφομοίωση από τον αντίπαλο, έχει αλλοτριωθεί, έχει μετατοπιστεί στο πολιτικό φάσμα.

Ένα κόμμα, λοιπόν, ορίζεται από τη στρατηγική του και την πολιτική του. Όταν ασκεί δεξιά πολιτική δεν ανήκει στην Αριστερά, και ας προέρχεται από εκεί, και ας είναι τα μέλη του αριστεροί, ηθικά άμεμπτοι άνθρωποι με καλές προθέσεις και αδιαμφισβήτητες αρετές. Ο ΣΥΡΙΖΑ εγκαταλείπει την Αριστερά διότι η κυβέρνησή του υιοθέτησε το μνημόνιο 3 και ετοιμάζεται να το εφαρμόσει. Για να είμαστε πιο ακριβείς, η ηγετική ομάδα του κόμματος και η κυβέρνηση σέρνουν τον ΣΥΡΙΖΑ σε πορεία αναχώρησης από την Αριστερά.

Το κενό στρατηγικής και η επαπειλούμενη κοινωνική εκπροσώπηση

Αυτή η κίνηση της κυβέρνησης και της ηγετικής ομάδας του κόμματος προς τα δεξιά σε συνδυασμό με την αδράνεια που παρουσιάζει το κόμμα έναντι μιας τέτοιας κίνησης, δημιουργεί εντάσεις διάρρηξης. Αυτές είναι αισθητές στο επίπεδο της κομματικής κορυφής αλλά υπάρχουν έντονες ενδείξεις ότι διαδίδονται ταχύτατα και στη βάση του ΣΥΡΙΖΑ. Η ύπαρξη αυτών των εντάσεων έχει αντικειμενικό χαρακτήρα: Δεν μπορούν να βρίσκονται μέσα στον ίδιο κομματικό μηχανισμό όσοι θα μάχονται με νύχια και με δόντια ενάντια στο μνημόνιο 3 και όσοι θα στέλνουν τον Πανούση και τις δυνάμεις καταστολής εναντίον μας στις διαδηλώσεις, όσοι θα μας απειλούν με εξώσεις, ούτε όσοι θα μειώνουν ή θα επιτρέπουν τις μειώσεις των συντάξεων και την αυξανόμενη επισφάλεια στη διαβίωση της τρίτης ηλικίας, όσοι θα υπογράφουν κατασχέσεις πρώτης κατοικίας -ακόμη και εάν αυτό τους στεναχωρεί βαθιά- και όσοι γενικά θα μας υποβάλουν στο γνωστό μνημονιακό μαρτύριο. Παρά τα λεγόμενα, η αντίθεση μνημονιακής / αντιμνημονιακής πολιτικής είναι ανταγωνιστική και δεν λύνεται με «συζήτηση στους κόλπους του λαού», που έλεγε και ο σύντροφος Μάο. Λύνεται μόνο με την υποταγή όσων προτίθενται να αγωνιστούν ενάντια στο μνημόνιο 3 στη θέληση της ηγετικής ομάδας. Όσοι δεν ενδιαφέρονται για μια τέτοια «λύση», πρέπει να αποχαιρετήσουν τον Τσίπρα και την ηγετική ομάδα και να διεκδικήσουν το κόμμα για να περισώσουν ό,τι ακόμη μπορεί να διασωθεί από το ναυάγιο στο οποίο καθημερινά οδηγεί η στρατηγική και η πολιτική της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ

κουίζ: βρείτε την τρολιά

«Το ένα από τα δύο αποσπάσματα άρθρων που ακολουθούν κυκλοφόρησε ως είδηση από το ΚΥΠΕ ενώ το άλλο προέρχεται από το σατιρικό site "το κουλούρι". Αν βρείτε ποιο είναι ποιο, να το πείτε και σε μάς γιατι μπερδευτήκαμε.»

Σε συζητήσεις για τη δημιουργία κοινής γλώσσας Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι

Αλματώδη είναι τα βήματα προσέγγισης των δύο πλευρών στο θέμα των συνομιλιών με στόχο την επίλυση του Κυπριακού, καθώς όπως έγινε γνωστό Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι αναμένεται να κάτσουν σύντομα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με σκοπό αυτή τη φορά τη δημιουργία μιας κοινής γλώσσας.
Η ιστορική αυτή εξέλιξη έρχεται λίγες μόνο ημέρες μετά την εκλογή του νέου Τουρκοκύπριου ηγέτη, Μουσταφά Ακιντζί και ενώ το κλίμα στα δύο στρατόπεδα αξιολογείται ως πολύ θετικό. «Η νέα γλώσσα θα λειτουργήσει ενθαρρυντικά στην οικοδόμηση εμπιστοσύνης και την ενότητα των δύο λαών» σχολιάζουν αναλυτές.
«Το πρώτο και σημαντικότερο βήμα είναι η εύρεση κοινά αποδεκτής λέξης για το χαλούμι ή hellim. Φαντάζει αδύνατο, αλλά αν το σκεφθεί κανείς οι δύο λέξεις δεν απέχουν και τόσο. Αφότου βρεθεί κοινός τόπος για το χαλούμι τότε όλα είναι δυνατά» αναφέρουν κύκλοι του ΟΗΕ με γνώση της κατάστασης αλλά και της απόστασης που χωρίζει τις δύο πλευρές.

Ακιντζί: "Σημαντική η συμφωνία για το χαλούμι»

Θέλησε να υπογραμμίσει, όπως είπε, ότι "μια λύση, ελπίζω σύντομα, θα άρει όλα αυτά τα προβλήματα" και πως αυτά είναι προσωρινές διευθετήσεις, αλλά έπρεπε – σημείωσε – να προστατεύσουν το χαλούμι και τους Τ/κ παραγωγούς. Πρόκειται για ένα ζήτημα που συζητούνταν για πολλά χρόνια αλλά δεν βρίσκονταν λύση επισημαίνοντας ότι το χαλούμι/hellim δεν θα παράγεται μόνο στο νότο αλλά και στο βορρά και με την επίβλεψη της ΕΕ λαμβάνοντας την έγκριση του ελέγχου αυτής της εταιρείας θα διοχετεύεται στη διεθνή αγορά. Χαρακτήρισε δε πολύ σημαντικό το ότι το χαλούμι/hellim θα παράγεται μόνο στην Κύπρο και όχι σε άλλες χώρες, όπως γίνεται σήμερα, λέγοντας πως αυτό θα αυξήσει και την παραγωγή εδώ στην Κύπρο και θα συμβάλλει και στην οικονομία των Τ/κ.

του Πέτρου Γιαννούλη

Εθελοντισμός, ΜΚΟ και Κοινωνικά Κινήματα

Ο παραδοσιακός εθελοντισμός και η φιλανθρωπία

Η εμφάνιση του εθελοντισμού ως οργανωμένη ιδεολογία συμπίπτει με τις τεράστιες αλλαγές που έφερε στην κοινωνία ο βιομηχανικός καπιταλισμός. Αναπτύχθηκε ιστορικά ως ένα εργαλείο ιδεολογικής ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης στο καπιταλιστικό σύστημα. Βασική αρχή των φορέων του εθελοντισμού ήταν ότι τα κοινωνικά προβλήματα δεν σχετίζονται με τη θέση των ατόμων στον καταμερισμό εργασίας αλλά είναι προβλήματα ψυχολογικής φύσης και ατομικών ικανοτήτων. Με άλλα λόγια "είσαι φτωχός γιατί είσαι ανίκανος να γίνεις πλούσιος και εμείς θα σε βοηθήσουμε να παρατείνεις τη μιζέρια σου". Στην εμπέδωση αυτής της αντίληψης συνέβαλε καθοριστικά και η φιλανθρωπία ως μια προσπάθεια μετάδοσης των κυρίαρχων κοινωνικών αξιών προκειμένου να εμποδίσει την εξαθλίωση να μετατραπεί σε απειλή για την κοινωνική ισορροπία. Εντελώς φυσικά, λοιπόν, τα μέλη των πρώτων εθελοντικών οργανώσεων προέρχονταν κυρίως από τα αστικά στρώματα.

Η φιλανθρωπία, αυτή η πρώτη μορφή εθελοντισμού, περιορίστηκε από τη συγκρότηση του εργατικού κινήματος στα τέλη του 19ου αιώνα. «Η πείρα της εργατικής τάξης έδινε στους φτωχούς εργαζόμενους» γράφει ο Hobsbawm «τους σημαντικότερους θεσμούς για την καθημερινή τους αυτοάμυνα, το συνδικάτο και την εταιρεία αλληλοβοήθειας, καθώς και τα σημαντικότερα όπλα του συλλογικού αυτού αγώνα, την αλληλεγγύη και την απεργία». Μέσα από αυτήν την πείρα, η εργατική τάξη άρχισε να ψάχνει λύσεις στη ρίζα των προβλημάτων και όχι στα συμπτώματα. Παράλληλα, το κράτος καθιέρωσε την υποχρεωτική ασφάλιση στα κρατικά ταμεία με στόχο να περιορίσει την επιρροή των ταμείων αλληλοβοήθειας ανάμεσα στους εργάτες. Οι εξελίξεις αυτές περιόρισαν σημαντικά τη δράση των φιλανθρωπικών οργανώσεων.

Το φαινόμενο του σύγχρονου εθελοντισμού

Ο εθελοντισμός επανεμφανίστηκε τα τελευταία τριάντα χρόνια ως ένα "υποκατάστατο" στις κοινωνικές πολιτικές του κράτους. Δίνεται, δηλαδή, η εντύπωση πως ο εθελοντισμός είναι η απάντηση στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα εκατομμύρια των φτωχών σήμερα καθώς και στις αυξανόμενες ταξικές ανισότητες και στην κοινωνική πόλωση. Ο σύγχρονος εθελοντισμός περνάει συνήθως μέσα από Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) και έχει χαρακτηριστικά που τον διαφοροποιούν από τις παλαιότερες μορφές φιλανθρωπίας. Συνδυάζει τις παραδοσιακές μεθόδους, όπως οικονομική και υλική βοήθεια, με νέες μεθόδους, όπως η κοινωνική εργασία. Επιπλέον, διαφορετικοί είναι και οι τομείς παρέμβασής του. Περιλαμβάνουν εκτός από τα παραδοσιακά πεδία δράσης (βοήθεια στις «ευπαθείς» ομάδες) και νέες κοινωνικές ανάγκες με χαρακτηριστικά όχι άμεσα οικονομικά, όπως για παράδειγμα η εθελοντική δράση για την προστασία του περιβάλλοντος.

Πέρα, όμως, από τις διαφοροποιήσεις, ανάμεσα στον παραδοσιακό και το σύγχρονο εθελοντισμό υπάρχουν δομικές ομοιότητες, ομοιότητες που αφορούν τόσο στους λόγους έξαρσης του φαινομένου όσο και στον ιδεολογικό ρόλο που επιτελεί ο εθελοντισμός. Το κλειδί της εξήγησης για την προσφυγή στον εθελοντισμό είναι η μαζική κατάργηση των δημόσιων παροχών και της κοινωνικής πολιτικής για την αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων και η δημιουργία ενός οικονομικού περιβάλλοντος που ωφελεί τις μεγάλες επιχειρήσεις και τους πλούσιους. Ενώ οι κυβερνήσεις διογκώνονται και οι δραστηριότητές τους στρέφονται αποκλειστικά προς την κατεύθυνση του κεφαλαίου, η χρηματοδότηση των κοινωνικών προγραμμάτων περικόπτεται με αποτέλεσμα τα τελευταία να μαραζώνουν ή και να εξαφανίζονται. Την ίδια στιγμή τα κοινωνικά προβλήματα βαθαίνουν, ενώ η εμπιστοσύνη των πολιτών προς τις κυβερνήσεις μειώνεται. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, ο σύγχρονος εθελοντισμός -βολικά- προτείνεται «από τα πάνω» σαν υποκατάστατο του κοινωνικού κράτους.

> Όταν δίνω φαγητό στους φτωχούς με λένε άγιο. Όταν ρωτάω γιατί δεν έχουν να φάνε με λένε κομμουνιστή.
>
> Αρχιεπίσκοπος Χέλντερ Καμάρα

Το φάρμακο έχει ορισμένες παρενέργειες...

Η υπεράσπιση του εθελοντισμού ως η κοινωνικά επιθυμητή μορφή εκδήλωσης αλληλεγγύης προς τα πιο αδύναμα στρώματα, έχει σημαντικά προβλήματα. Κατ΄αρχήν πρόκειται για μια αναποτελεσματική διαδικασία καθώς δεν υπάρχει περίπτωση να αντιμετωπίσει τα δομικά κοινωνικά προβλήματα που απορρέουν από την ίδια τη λειτουργία της καπιταλιστικής κοινωνίας. Είναι, όμως, και ένα επικίνδυνο ιδεολόγημα διότι συχνά οι απολογητές του στοχεύουν στη μεταφορά της ευθύνης του κράτους για τους πολίτες του, προς τις ιδιωτικές πρωτοβουλίες «υπέρ των φτωχών». Με αυτή την έννοια, η προώθηση του εθελοντισμού και ειδικότερα του εθελοντισμού ως φιλανθρωπία, εδράζεται στην αντίληψη πως η φτώχεια είναι πρόβλημα ηθικής τάξης -όσων τυχαίνει να έχουν περισσότερους πόρους- και εξατομικοποιημένης ευθύνης, και όχι ζήτημα πολιτικής,

ταξικών συσχετισμών και επιβολής συμφερόντων των ισχυρών επί των αδυνάτων. Υπό αυτό το πρίσμα, αποπολιτικοποιώντας δηλαδή το ζήτημα της αντιμετώπισής των ανισοτήτων, ο εθελοντισμός βασίζεται ουσιαστικά στη φιλανθρωπία των πλουσίων για να συγκαλύπτει την εκμετάλλευση των φτωχών και την ανισότητα των κοινωνικών τάξεων.

Ένα ακόμη ζήτημα που συνδέεται με την εξάπλωση του εθελοντισμού είναι η καθιέρωση της μη αμειβόμενης εργασίας. Η προσφορά εθελοντικής εργασίας λειτουργεί ανταγωνιστικά ως προς την αμειβόμενη εργασία και συμπιέζει τους μισθούς. Ο εθελοντισμός γίνεται έτσι ο φθηνότερος (αλλά και λιγότερο αποτελεσματικός) τρόπος αντιστάθμισης των καταστροφικών κοινωνικών συνεπειών της ελεύθερης αγοράς.

Ο ρόλος των ΜΚΟ

Στις μέρες μας, ο βασικός φορέας έκφρασης του εθελοντισμού είναι οι ΜΚΟ. Στηρίζουν την επιβίωση και τη λειτουργία τους κυρίως στη χρηματοδότηση από το κράτος και από διεθνείς οργανισμούς (πχ κονδύλια της Ε.Ε) αλλά και στις φιλανθρωπίες «ευαίσθητων» αστών. Μάλιστα, εξαρτώνται απόλυτα από τους χρηματοδότες τους που κατορθώνουν να τις προσανατολίσουν στις επιθυμητές, ακίνδυνες κατευθύνσεις. Από την άλλη πλευρά, η αίγλη που έχουν αποκτήσει σε κάποιες περιπτώσεις οφείλεται αποκλειστικά στις καλές προθέσεις και στη σκληρή δουλειά των εργαζόμενων και των εθελοντών που κάνουν ό,τι μπορούν στην εποχή της διάλυσης του κοινωνικού κράτους. Είναι, όμως, η εκμετάλλευση της δουλειάς και της ευαισθησίας εργαζόμενων και εθελοντών από τις διάφορες ΜΚΟ ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση;

Συλλογικά οργανωμένη δράση και κοινωνικά κινήματα, μια άλλη μορφή «εθελοντισμού»

Από τις ΜΚΟ μπορούμε να περιμένουμε μια απάλυνση ορισμένων κοινωνικών προβλημάτων, και αυτό στην καλύτερη περίπτωση. Υπάρχει, ωστόσο, ένας άλλος δρόμος. Ο δρόμος των συλλογικοτήτων που λειτουργούν σε εθελοντική βάση αλλά βρίσκονται απέναντι στην κρατική εξουσία και τους διεθνείς οργανισμούς. Έχουν ως σημείο αναφοράς τα 'νέα κοινωνικά κινήματα' και βασίζονται στην εμπειρία και την παράδοση του οργανωμένου εργατικού κινήματος. Οι συλλογικότητες αυτές βλέπουν την ισότητα, την κοινωνική ασφάλιση, την εργασία, και την αξιοπρεπή στέγαση, την αντιμετώπιση των ΑΜΕΑ και την ιατρική κάλυψη, όχι ως ζητήματα εξαρτώμενα από τις ιδιοτροπίες των πλουσίων ή ως ζήτημα προσωπικής διαπραγμάτευσης αλλά ως κοινωνικές απαιτήσεις. Επιπλέον, αναλύουν ορθά τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα ως πολιτικό ζήτημα, στο οποίο το κράτος και η κυρίαρχη τάξη διαδραματίζουν αποφασιστικό ρόλο.

Προκύπτει, λοιπόν, μία διάκριση ανάμεσα στην κοινωνική συμμετοχή των ανθρώπων με τη μορφή της συλλογικά οργανωμένης δράσης και στον επίσημο εθελοντισμό (ιδιωτική δράση που κατευθύνεται από το κράτος και τις μεγάλες επιχειρήσεις για να μετακυλίσουν τις ευθύνες και να συσκοτίσουν το ρόλο τους). Η συλλογικά οργανωμένη δράση είναι το αποτέλεσμα προσπαθειών για την επανάκτηση του δημόσιου χώρου και για την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών. Η συλλογική δράση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την κοινωνική και πολιτική ελευθερία. Τα κοινωνικά κινήματα βασίζονται στην εθελοντική δράση και λειτουργούν, πράγματι, ως διακριτός χώρος ανάμεσα στη εξουσία της αγοράς και στην εξουσία της κυβέρνησης.

Πιο συγκεκριμένα, όταν ακτιβιστές σε πόλεις των ΗΠΑ και της Ευρώπης προσπαθούν να κινητοποιήσουν τον κόσμο ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών προγραμμάτων και οργανώνουν δράσεις ενάντια στην αστυνομική βία, όταν ακτήμονες αγρότες στη Νότια Αμερική οργανώνουν την κοινωνική διαμαρτυρία για να σπάσουν το μονοπώλιο του αγροτοβιομηχανικού συμπλέγματος, όταν αγρότες στην Ινδία φτιάχνουν τις δικές τους κολλεκτίβες - βασίζονται στη συλλογικά οργανωμένη δράση που αμφισβητεί την υπάρχουσα κατάσταση και προσπαθεί να βαθύνει τον κοινωνικό έλεγχο.

Σε αυτά τα κινήματα αυτά συμβάλλει και η αντικαπιταλιστική αριστερά. Και κάνει πολύ καλά γιατί ένα βασικό χαρακτηριστικό τους είναι η -έστω και θολή- αντίθεση στους θεσμοθετημένους κανόνες (καπιταλιστικές αξίες). Μια αντίθεση που οξύνεται όταν τα κινήματα αυτά μπολιάζονται με τις αρχές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Γιατί αν ο 'από τα πάνω' εθελοντισμός είναι μία στρατηγική ενσωμάτωσης που προωθείται από την ελίτ, η συλλογικά οργανωμένη δράση συνδέεται με κοινωνικά κινήματα που επιδιώκουν τη ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα μέσα από την άμεση συμμετοχή των ανθρώπων.

Η λέξη φιλανθρωπία θα γεννηθεί στον Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου και ελάχιστη σχέση έχει με τη σημερινή χρήση του όρου. Ο Προμηθέας εκφράζει την «αγάπη του προς τον άνθρωπο» όχι προσφέροντάς του ελεημοσύνη αλλά δίνοντας του τη δυνατότητα να σταθεί στα πόδια του. Ανατρέπει τις δομές εξουσίας και αναδιανέμει τα μέσα παραγωγής («Έκλεψα κι έκρυψα σε ξύλο κουφωτό το σπόρο του πυρός, το δάσκαλο για πάσα τέχνη των θνητών, προίκα μεγάλη») που βρίσκονταν στα χέρια των θεών. Δεν είναι φυσικά τυχαίο ότι οι οικονομικές ελίτ της εποχής, που είχαν την έδρα τους στον Όλυμπο, έστειλαν τους δυο πιο πιστούς υπηρέτες τους (το κράτος και τη βία) να εξασφαλίζουν ότι ο φιλάνθρωπος Προμηθέας θα παρέμενε δεμένος στον Καύκασο.

Λίγα λόγια για εμάς

ΓΡΑΝΑΖΙ

Είμαστε μια οργάνωση ανθρώπων που προέρχονται από διαφορετικά κινήματα, οργανώσεις και χώρους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι έχοντας την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα.

Στο δρόμο αυτό, δε βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό: το σύστημα που γεννάει τη φτώχια, την ανεργία, τους πολέμους και την αδικία.

Μέσα από το Γρανάζι προβάλλουμε τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα μας. Δεν ταυτιζόμαστε με ένα έθνος αλλά με μια κοινωνική τάξη, αυτή των εργαζόμενων.

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- ✪ Για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.
- ✪ Για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, δηλαδή για τη δίκαιη διανομή του πλούτου.
- ✪ Ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσισμού και σεξισμού.
- ✪ Για την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος.

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ
ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

facebook.com/Rizospastiki.Aristera
twitter.com/GranaziOrg
94-020637
http://granazi.org
granazi.org@gmail.com